

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jaroslavy Fúrovej a členov senátu JUDr. Jozefa Hargaša a JUDr. Zdenky Reisenauerovej v právnej veci žalobcu: **Pozemkového spoločenstva V. P.**, so sídlom vo V. P., IČO: X., zastúpeného A. J., *advokátkou*, so sídlom v L.M., Š., proti žalovanému: **Krajskému úradu životného prostredia v Žiline**, so sídlom v Žiline, Námestie Ľ. Štúra 3, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. A/2008/004235/SI zo dňa 7.9.2008, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/120/2008-54 zo dňa 13.10.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline č. k. 21S/120/2008-54 zo dňa 13.10.2009 **z m e ň u j e** tak, že rozhodnutie žalovaného č. A/2008/004235/SI zo dňa 7.9.2008 a aj rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši č. Odp.2008/01031-003 Mi zo dňa 14.5.2008 **z r u š u j e a v e c v r a c i a** žalovanému na ďalšie konanie.

Účastníkom náhradu trov konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Žiline zamietol žalobu, ktorou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti v záhlaví označeného rozhodnutia žalovaného, ktorým zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši

č. Odp.2008/01031-003 Mi zo dňa 14.5.2008, ktorým uložil žalobcovi podľa § 78 ods. 2 písm. j) a § 79 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov účinného v rozhodnom čase (ďalej len „zákon o odpadoch“) pokutu vo výške 3.000,--Sk za opakované porušenie § 19 ods. 1 písm. k) citovaného zákona a zároveň mu uložil náhradný termín odstránenia zvyšných odpadov č. 170302 – bitumenové zmesi, do dvoch týždňov od doručenia rozhodnutia. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že žalovanému ich náhradu nepriznal.

V odôvodnení rozsudku uviedol, že po preskúmaní napadnutých rozhodnutí a postupu im predchádzajúcom v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že tieto sú v súlade s predpismi hmotného aj procesného práva, vzťahujúcimi sa na predmetnú vec. Považoval za nesporné, že žalobcovi bola uložená povinnosť odstrániť interný odpad, a to veľké kusy bitumenových zmesí (asfaltov) a odovzdať ich na recykláciu v zariadení na to určenom podľa rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši č. Odp.2007/01428-005/Bu zo dňa 20.8.2007, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 14.9.2007, a ktorým je súd v zmysle § 135 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) s použitím § 246c ods. 1 OSP viazaný. Považoval za irelevantnú námietku žalobcu, že správne orgány v konaní nevychádzali z odborného posúdenia znalca, ktorý by vyhodnotil, či v danej veci ide o skládku odpadu a o akú kategóriu odpadového materiálu ide, keďže žalobca sa mal možnosť brániť týmto spôsobom v správnom konaní, a to v konaní vedenom pred obvodným úradom životného prostredia č. 2007/01428, v ktorom sa prejednával jeho správny delikt, ktorého výsledkom bolo vyššie špecifikované rozhodnutie zo dňa 20.8.2007. Poukázal na to, že preskúmaným rozhodnutím správneho orgánu prvého stupňa v predmetnej veci bola žalobcovi uložená pokuta pre nevykonanie opatrení na nápravu, ktoré bolo uložené na základe právoplatného a vykonateľného rozhodnutia obvodného úradu životného prostredia zo dňa 20.8.2007.

Proti tomuto rozsudku podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie navrhujúc, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnutý rozsudok Krajského súdu v Žiline zrušil a vec vrátil žalovanému správnomu orgánu na ďalšie konanie a zaviazal žalovaného na náhradu trov súdneho konania podľa priloženého vyčíslenia. Namietal, že krajský súd si nepreveril okolnosti, ktoré nastali po vydaní rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši zo dňa 20.8.2007 a ktoré existovali v čase vydania napadnutého rozhodnutia podľa § 250i ods. 1 OSP, kedy nápravné opatrenia, uložené právoplatným rozhodnutím, boli už vykonané, t.j. veľké kusy asfaltu boli odvezené na recykláciu a na mieste sa už nenachádzala skládku odpadu v zmysle zákona o odpadoch, čo bolo aj dôvodom jeho odvolania proti rozhodnutiu prvostupňového správneho orgánu o uložení pokuty za nesplnenie

nápravných opatrení. Uviedol, že v žalobe navrhol, aby bolo vykonané dokazovanie odborným posudkom nezávislého znalca a výsluchom navrhnutých svedkov, avšak prvostupňový súd navrhnuté dôkazy nevykonal, i keď podľa § 250i ods. 2 OSP nie je viazaný skutkovým stavom, zisteným správnym orgánom, a preto môže vykonať opätovne dôkazy, vykonané správnym orgánom alebo vykonať ďalšie dokazovanie pre objasnenie veci. Ďalej namietal, že krajský súd na jednej strane zobral do úvahy tvrdenia žalovaného, nezodpovedajúce skutkovému stavu, a na druhej strane nezobral do úvahy fotodokumentáciu predloženú žalobcom, z ktorej vyplýva, že sa nejedná o skládku odpadu v lokalite P. v zmysle § 2 ods. 18 zákona o odpadoch. V tejto súvislosti poukázal na neodborný a nezákonný postup správneho orgánu, keď pri vykonaní štátneho dozoru dňa 10.4.2008, t.j. pred uložením sankcie žalobcovi, nezdokumentoval skutkový stav zhotovením fotodokumentácie a videodokumentácie, ktorá povinnosť mu vyplynula z § 73 ods. 5 zákona o odpadoch. Mal za to, že tým, že prvostupňový súd nepripustil vykonanie navrhnutých dôkazov, znemožnil žalobcovi preukázanie toho, že mu pokuta bola uložená neoprávnené a na základe nezákonného postupu správneho orgánu. Konštatoval preto, že v súdnom konaní došlo k vadám uvedeným v § 205 ods. 2 písm. c), d), a f) OSP, súd nedostatočným spôsobom zistil skutkový stav, doteraz zistený skutkový stav neobstoí, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, následkom čoho dospel k nesprávnemu rozhodnutiu.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu k námietke žalobcu, že nápravné opatrenia už boli vykonané, nakoľko veľké kusy asfaltu už boli odvezené a potom sa už nejednalo o skládku odpadu v lokalite P. v zmysle § 2 ods. 18 zákona o odpadoch, upozornil na tú skutočnosť, že po čiastočnom odvezení niektorých veľkých kusov asfaltu v predmetnej lokalite ostali nesúvislé hromady odpadového asfaltového materiálu na ploche úseku asi 20 metrov, ktoré zarastali trávny porastom (zápisnica zo dňa 10.4.2008), pričom nápravné opatrenia ukladali žalobcovi odviezť odpady bez zvyškov a dokonale vyčistiť lokalitu, takže vôbec nie je možné konštatovať, že na mieste sa už nenachádzal žiadny odpad, uložený v rozpore so zákonom o odpadoch, a že boli uložené nápravné opatrenia vykonané. Ďalej zdôraznil, že správny orgán nikde neuvádzal, že sa jedná o skládku odpadov podľa § 2 ods. 18 zákona o odpadoch, ale nápravné opatrenia boli niekoľkokrát ukladané preto, lebo bol porušený § 18 ods. 3 písm. a) zákona o odpadoch uložením alebo ponechaním odpadu na inom mieste ako na mieste určenom týmto zákonom. Poukázal na to, že k porušeniu tohto ustanovenia došlo preto, lebo odpad bol uložený viac ako rok na nevyhovujúcom mieste, nakoľko bol na poľnohospodársky využívanom pozemku (lúka) a k tomu na území TANAP-u, na základe ktorých skutočností považoval za potrebné upozorniť, že konštatovanie žalobcu, že sa nejedná o skládku odpadov podľa § 2 ods. 18, je zavádzajúce a nesúvisí s vecou.

K námietke žalobcu na nezákonný postup žalovaného tým, že nezdokumentoval skutkový stav v zmysle § 73 ods. 5 zákona o odpadoch, žalovaný uviedol, že toto zákonné ustanovenie hovorí o povinnosti kontrolovanej osoby umožniť osobám vykonávajúcim štátny dozor zhotovovať fotodokumentáciu a videodokumentáciu v prípade zabezpečenia objektívnych podkladov pre ďalšie rozhodovanie, avšak v žiadnom prípade sa nejedná o povinnosti pre osoby vykonávajúce štátny dozor. Žalovaný mal za to, že orgán štátnej správy v žiadnom prípade nepostupoval neodborne a nezákonne, a zaznamenanie skutkového stavu formou zápisnice, ktorú podpísali všetci účastníci rokovania, bolo plne v súlade s príslušnými zákonnými normami a postačovalo pre objektívne zisťovanie skutkového stavu. Konštatoval, že v konaniach a postupoch orgánu štátnej správy nedošlo k žiadnym pochybeniam, skutkový stav veci bol zistený objektívne, zodpovedne a v dostatočnom rozsahu, čím dospeli k správny záverom. Na záver poukázal na to, že uloženie pokuty žalobcovi vo výške 3.000,--Sk po opakovanom nesplnení nápravných opatrení a pokute 2.000,--Sk (keďže orgán štátnej správy bol povinný za nesplnenie opatrení na nápravu uložiť pokutu až do výšky 500.000,--Sk, a v prípade opakovaného nesplnenia opatrení na nápravu pokutu až do výšky dvojnásobku hornej hranice sadzby) bolo vo veľmi nízkej úrovni sadzby a žalobca napriek tomu nepochopil jej výchovný charakter.

Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj ako „najvyšší súd“) ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, v rozsahu a v medziach podaného odvolania (§ 246c ods. 1 veta prvá a § 212 ods. 1 OSP), odvolanie prejednal bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 250ja ods. 2 OSP s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť postupu a rozhodnutí orgánov verejnej správy, ktorými sa zakladajú, menia alebo zrušujú práva alebo povinnosti fyzických alebo právnických osôb, ako aj rozhodnutí, ktorými práva a právom chránené záujmy týchto osôb môžu byť priamo dotknuté (§ 244 ods. 1, 2 OSP).

V prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu, súd postupuje podľa ustanovení druhej hlavy piatej časti OSP (§ 247 ods. 1 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúmaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania

pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 1 ods. 2 zákona o odpadoch tento zákon upravuje pôsobnosť orgánov štátnej správy a obcí, práva a povinnosti právnických osôb a fyzických osôb pri predchádzaní vzniku odpadov a pri nakladaní s odpadmi, zodpovednosť za porušenie povinností na úseku odpadového hospodárstva a zriadenie Recyklačného fondu.

Podľa § 78 ods. 2 písm. j) zákona o odpadoch pokutu do 500.000,--Sk uloží príslušný orgán štátnej správy odpadového hospodárstva právnickej osobe alebo fyzickej osobe - podnikateľovi, ktorá nevykoná opatrenie na nápravu uložené podľa § 19 ods. 1 písm. k), § 20 ods. 2 písm. d) a § 21 ods. 1 písm. j).

Podľa § 19 ods. 1 písm. k) zákona o odpadoch držiteľ odpadu je povinný vykonať opatrenia na nápravu uložené orgánom štátneho dozoru v odpadovom hospodárstve (§ 73).

Podľa § 73 ods. 2 zákona o odpadoch ak orgán štátneho dozoru zistí porušenie povinnosti alebo iný nedostatok v činnosti kontrolovaného, upozorní ho na to a, ak je to možné alebo účelné, **uloží mu opatrenie na nápravu** a určí mu lehotu, v ktorej má opatrenie na nápravu vykonať. Ak kontrolovaný **nevykoná** v určenej lehote **opatrenie na nápravu**, alebo ak opatrenie na nápravu nie je možné alebo účelné uložiť, orgán štátneho dozoru uloží kontrolovanému pokutu.

Z predloženého spisu správneho orgánu odvolací súd zistil, že žalovaný preskúmaným rozhodnutím zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil rozhodnutie Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši č. Odp. 2008/01031-003 Mi zo dňa 14.5.2008, ktorým uložil žalobcovi podľa § 78 ods. 2 písm. j) a § 79 ods. 4 zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch pokutu vo výške 3.000,--Sk za opakované porušenie § 19 ods. 1 písm. k) citovaného zákona a zároveň mu uložil náhradný termín odstránenia zvyšných odpadov č. 170302 – bitumenové zmesi, do dvoch týždňov od doručenia rozhodnutia. Žalovaný v odôvodnení rozhodnutia uviedol, že po preskúmaní spisového materiálu dospel k záveru, že žalobca vytvoril protizákonne v lokalite P. nesúvislú nelegálnu skládku bitúmenových zmesí odpad č. 170302 a svojím konaním vykonával nepovolenú činnosť t. j. porušenie legislatívneho ustanovenia zákona č. 223/2001 Z. z. o odpadoch, a poukázal na to, že po upozornení žalobca nevykonal opatrenia, ktoré mu boli uložené správnym orgánom.

Prvostupňový správny orgán v rozhodnutí o uložení pokuty uviedol, že na základe podnetu ohľadne nesplnenia nápravných opatrení uložených žalobcovi, ktoré ukladali aj odvoz odpadov v lokalite P. bolo miestnym zisťovaním konštatované, že na úseku asi 20 m sa nachádzajú zbytky bitumenových zmesí odpad č. 170302, ktoré bolo treba odstrániť do 20.9.2007. Dôvodil, že tým, že v stanovenom termíne neboli znovu splnené nápravné opatrenia, došlo k opakovanému porušeniu § 19 ods. 1 písm. k) zákona o odpadoch.

Z rozhodnutia Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši č. Odp. 2007/01428-005/Bu zo dňa 20.8.2007 vyplynulo, že žalobcovi boli podľa § 73 ods. 2 zákona o odpadoch uložené opatrenia na nápravu:

1. Na predmetnú lokalitu sa **zakazuje** priviezť ďalší interný odpad.
2. Z navezeného interného odpadu odstrániť veľké kusy bitumenových zmesí (asfaltov) a odovzdať ich na recykláciu v na to určenom zariadení. Možné je ponechať len drobnú drť a suť (max. 15x15 cm). Násyp a okolie upraviť tak, aby plocha určená na budúcu výstavbu cesty podľa PD mohla byť používaná dopravnými prostriedkami, aby sa zamedzilo ďalšiemu rozširovaniu jazdnej plochy po pozemkoch určených pre poľnohospodárske účely.
3. Z predmetnej lokality odstrániť zhromaždené konáre.
4. O vykonaní uložených nápravných opatrení priebežne informovať Obvodný úrad životného prostredia v Liptovskom Mikuláši a o odovzdaní odpadov predložiť doklad od oprávnených organizácií.

Termín splnenia nápravných opatrení: **do 20.9.2007**

Podľa § 74 ods. 1 zákona o odpadoch ak nie je v tomto zákone výslovne ustanovené inak, na konanie sa podľa tohto zákona vzťahujú všeobecné predpisy o správnom konaní.

Výrok rozhodnutia predstavuje najdôležitejšiu časť rozhodnutia, lebo sú v ňom určené konkrétne práva a povinnosti účastníkov konania. Musí byť preto určitý a konkrétny, aby nevznikli pochybnosti o tom, čo bolo predmetom správneho konania.

Najvyšší súd Slovenskej republiky pri posudzovaní prejednáwanej veci vychádzal z nasledovných východísk:

V rámci verejnoprávnej zodpovednosti za protispoločenské konanie právna teória rozoznáva trestné činy, priestupky, iné správne delikty, v ďalšej špecifikácii ešte správne disciplinárne delikty a správne delikty poriadkové. Deliktom je len také porušenie povinnosti (konanie alebo opomenutie), ktoré konkrétny zákon takto označuje. Rozlišovacím kritériom medzi jednotlivými

druhmi deliktov podľa závažnosti je miera ich typovej spoločenskej nebezpečnosti vyjadrenej v znakoch skutkovej podstaty, u iných správnych deliktoch a disciplinárnych deliktoch ešte aj okruh subjektov, ktoré sa deliktu môžu dopustiť (výstižne to určuje zákon o priestupkoch). Iné správne delikty sú svojou povahou najbližšie práve priestupkom. V oboch prípadoch ide o súčasť tzv. správneho trestania, o postih správnym orgánom za určité nedovolené konanie (či opomenutie). Treba zdôrazniť, že formálne označenie určitého typu protispoločenského konania a tomu zodpovedajúce zaradenie medzi trestné činy, priestupky, iné správne delikty a z toho vyvozené následky v podobe sankcií, vrátane príslušného konania, či už ide o oblasť súdneho alebo správneho trestania, je len vyjadrením reálnej trestnej politiky štátu, teda reflexia názoru spoločnosti na potrebnú mieru ochrany jednotlivých vzťahov a záujmov. Kriminalizácia, či naopak dekriminalizácia určitého konania nachádza výraz v platnej právnej úprave a v ich zmenách, voľbe procesných nástrojov potrebných k odhaleniu a dokázaniu konkrétnych skutkov ako aj prísnosti postihu delikventa.

Z týchto hľadísk treba vychádzať pri posúdení nevyhnutnosti konkretizácie skutku a jeho miesta v rozhodnutí. Zákonná úprava je jednoznačná pokiaľ ide o konanie o trestných činoch, pretože podľa trestného zákona musí výrok rozsudku presne označovať trestný čin, ktorého sa týka, a to nielen zákonným pomenovaním a uvedením príslušného zákonného ustanovenia, ale aj uvedením miesta, času a spôsobu spáchania, poprípade aj iných skutočností potrebných, aby skutok nemohol byť zamenený s iným. U priestupkoch je obdobná právna úprava. Výrok rozhodnutia o priestupku musí obsahovať tiež popis skutku s označením miesta a času jeho spáchania, vyslovenie viny, druh a výmeru sankcie. Široká oblasť iných správnych deliktov však takéto jednoznačné vymedzenie výroku rozhodnutia nemá. Odkazuje sa len na správny poriadok (§ 47 ods. 2 zákona č. 71/1967 Zb.), podľa ktorého výrok rozhodnutia obsahuje rozhodnutie vo veci s uvedením ustanovenia právneho predpisu, podľa ktorého bolo rozhodnuté, poprípade tiež rozhodnutie o povinnosti nahradiť trovy konania. Pokiaľ sa v rozhodnutí ukladá účastníkovi konania povinnosť plnenia, určí správny orgán na to lehotu.

Vymedzenie predmetu konania vo výroku rozhodnutia o správnom delikte, musí spočívať v špecifikácii deliktu tak, aby sankcionované konanie nebolo zameniteľné s iným konaním. Tento záver je vyvoditeľný priamo z ustanovenia § 47 ods. 2 správneho poriadku. V rozhodnutiach trestného charakteru, ktorými sú nepochybne aj rozhodnutia o iných správnych deliktoch, je nevyhnutné vymedziť presne, za aké konkrétne konanie je subjekt postihnutý. To možno zaručiť len konkretizáciou údajov obsahujúcich popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, prípadne uvedením iných skutočností, ktoré sú potrebné na to, aby skutok nemohol byť zamenený s iným.

Takáto miera podrobnosti je nevyhnutná pre celé sankčné konanie, a to najmä z dôvodu vylúčenia prekážky litispendencie, dvojitého postihu pre rovnaký skutok, pre vylúčenie prekážky veci rozhodnutej, pre určenie rozsahu dokazovania a to aj pre zabezpečenie riadneho práva na obhajobu. Až vydané rozhodnutie jednoznačne určí, čoho sa páchatel' dopustil a v čom spáchaný delikt spočíva. Jednotlivé skutkové údaje sú rozhodné pre určenie totožnosti skutku, vylučujú pre ďalšie obdobie možnosť zámény skutku a možnosť opakovaného postihu za rovnaký skutok, pritom treba odmietnuť úvahu o tom, že postačí, ak sú tieto náležitosti uvedené len v odôvodnení rozhodnutia. Význam výrokovej časti rozhodnutia spočíva v tom, že iba táto časť rozhodnutia môže zasiahnuť do práv a povinností účastníkov konania. Riadne formulovaný výrok a v ňom v prvom rade konkrétny popis skutku je nezastupiteľná časť rozhodnutia, z ktorého je možné zistiť, či a aká povinnosť bola porušená a aké opatrenia či sankcie boli uložené. Len rozhodnutie obsahujúce takýto výrok možno vynútiť exekúciou.

Záver o nevyhnutnosti úplnej špecifikácie iného správneho deliktu (z hľadiska vecného, časového a miestneho) plne korešponduje i medzinárodným záväzkom SR. Treba pripomenúť, že aj na rozhodovanie o iných správnych deliktoch dopadajú požiadavky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ľudských právach a základných slobodách (publikovaný pod č. 209/1992 Zb.). Keď Dohovor v článku 6 ods. 1 uvádza "akékoľvek trestné obvinenie", treba poskytnúť záruku tomu, kto je obvinený v trestnom konaní ako aj v správnom konaní pre podozrenie zo spáchania správneho deliktu. Takto vykladá Dohovor stabilne aj judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva.

Z uvedeného potom treba vyvodiť, že výrok rozhodnutia o postihu za iný správny delikt musí obsahovať popis skutku s uvedením miesta, času a spôsobu jeho spáchania, poprípade aj uvedenie iných skutočností, ktoré sú potrebné k tomu, aby nemohol byť zamenený iným. Ak správny orgán neuvedie tieto náležitosti do výroku svojho rozhodnutia, podstatne poruší ustanovenie zákona o správnom konaní (§ 47 ods. 2 správneho poriadku).

V prejednávanom prípade z výroku preskúmaného rozhodnutia vyššie uvedené skutočnosti nevyplývajú. Vo výroku o uložení pokuty absentuje navyše i špecifikácia, ktoré konkrétne (zo štyroch nápravných opatrení uložených žalobcovi rozhodnutím Obvodného úradu životného prostredia v Liptovskom Mikuláši č. Odp. 2007/01428-005/Bu zo dňa 20.8.2007) žalobca opomenul vykonať, pričom táto skutočnosť nevyplývala ani z odôvodnenia preskúmaného rozhodnutia správneho orgánu, čo má za následok nepreskúmateľnosť rozhodnutia správneho orgánu pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 3 OSP).

Konajúce správne orgány mali postupovať pri zistení, objasnení, konaní a sankcionovaní v súlade s platnými ustanoveniami zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov, na ktorý odkazuje § 74 ods. 1 zákona o odpadoch (opak nemožno vyvodit' ani z odseku 2 uvedeného paragrafu).

Vychádzajúc z uvedeného dospel odvolací súd k záveru, že napadnuté rozhodnutie správneho orgánu je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov (§ 250j ods. 3 OSP) a súd prvého stupňa žalobu zamietol, odvolací súd podľa § 250ja ods. 3 vety prvej OSP rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že zrušil rozhodnutie žalovaného správneho orgánu a aj rozhodnutie správneho orgánu prvého stupňa a vrátil vec žalovanému správnenému orgánu na ďalšie konanie. Z dôvodu zrušenia rozhodnutia žalovaného pre nepreskúmateľnosť sa odvolací súd nemohol zaoberať vznesenými meritórnymi námietkami žalobcu.

Správny orgán je viazaný názorom súdu (§ 250j ods. 6 OSP).

O náhrade trov konania (vrátane trov konania na súde prvého stupňa) rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods. 1, 2 OSP s použitím § 246c ods. 1 vety prvej OSP a v spojení s § 250k ods. 1 OSP tak, že v konaní úspešnému žalobcovi nepriznal ich náhradu z dôvodov hodných osobitného zreteľa, ktoré vzhliadol v tom, že rozhodnutie správneho orgánu bolo zrušené z iných dôvodov než namietaných žalobcom v žalobe resp. v odvolaní proti prvostupňovému rozsudku.

P o u ě n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave, dňa 27. apríla 2011

**JUDr. Jaroslava Fúrová, v. r.
predsedníčka senátu**

Za správnosť vyhotovenia:
Peter Szimeth